

[Poul Møller.]

være utiltalende, så længe disse blade er ganske ubeskrevet.

Jeg kan dog ikke helt lade være at udtrykke en vis bekymring for den stærke indflydelse, statsministeren har givet LO ved regeringens sammensætning. Det kan opfattes som et tilbageskridt mod et mere klassestyret samfund og dermed bestyrke det indtryk, mange af os fik ved helhedsløsningens gennemførelse. Da man fra Arbejdsmandsforbundet hentede en ny økonomiminister, som er uden tilknytning til det parlamentariske arbejde herinde, gjorde man måske noget, som er naturligt for den højtærede statsminister, men er det lige så naturligt og rimeligt, at man samtidig har gjort ham til minister for nordiske anliggender? Det var udelukkende det tilfælde, at Bertel Dahlgaards interesse for det nordiske samarbejde var meget stor, der i sin tid medførte, at dette vigtige sagsområde kom under ham. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Det er ikke rigtigt!). Det er i hvert fald den erindring, jeg har fra 1957. (*Statsministeren* [J. O. Krag]: Den forhenværende økonomiminister havde det også!). Han havde også parlamentariske traditioner, og jeg henstiller derfor til statsministeren at overveje, om ikke det var rimeligt at flytte dette vigtige område over til en minister, der har parlamentariske erfaringer, og som har haft kontakt med det arbejde, Nordisk Råd udfører.

Hvad enten man nu beklager det eller ej, er realiteten, at vi har fået en mindretalsregering, og det betyder, at det politiske tyngdepunkt på ny placeres i folketinget. Det er her, de politiske resultater skal opnås, og regeringen kan ikke længere forpligte sig over for interesseorganisationer af den ene eller den anden karakter. En sådan ny magtfordeling er umiddelbart en fordel for folketinget, men den kræver til gengæld politisk modenhed, for at den kan fungere tilfredsstillende. Arbejdsresultaterne afhænger af, om der kan opnås forlig under tingets arbejde med lovforslagene. Den konservative folketingsgruppe er rede til at medvirke hertil, for så vidt som der tages tilbørligt hensyn til de synspunkter, vi forfægter, og for så vidt som regeringen opgiver at føre socialdemokratisk program-

politik sammen med de to partier, som udpegede den over for kongen.

I åbningstalen erklærede statsministeren, at regeringen ville gå i spidsen for et sådant samarbejde. Selve denne erklæring er for så vidt tilfredsstillende, men erklæringer gør det naturligvis ikke, det er de konkrete handlinger, det kommer an på, og her har regeringen endnu ikke leveret bevis for sin samarbejdsvilje, siden den tiltrådte for knap en måned siden. Det kan naturligvis skyldes, at al overgang er vanskelig, og at den gamle Adam er svær at affive, men det kan også skyldes, at man slet ikke er indstillet på at gå i spidsen, når det kommer til stykket. Næppe havde f. eks. den nye undervisningsminister modtaget sin udnævnelse, før han meddelte offentligheden, at forslaget om udlevering af de islandske håndskrifter ville blive genfremsat. Meningen med den udsættelse, som de 61 folketingsmedlemmer i henhold til grundloven fik gennemført i 1961, var i hvert fald fra deres side, at nye forhandlinger skulle forsøges på et nyt grundlag, f. eks. ved at man henvendte sig til universitetet og til Den arnamagnæanske Stiftelse for at se, om der kunne findes et grundlag, der kunne accepteres af alle. En sådan forhandling har mig bekendt ikke været forsøgt. I næste uge får vi lejlighed til at vende tilbage til spørgsmålet, men at denne sag står i stridens tegn, og at den kalder på lidenskaber, kan undervisningsminister og statsminister af erfaring ikke være ukendt med. Når man nu siger, man vil gå i spidsen for samarbejde, er det så rimeligt i samme stund at fremlægge et så brandfarligt forslag?

Et andet eksempel. Det var oppositionen, der i sidste samling tog initiativet til at få nedsat en kommission til forberedelse af en socialreform. Da forslaget blev vedtaget, måtte det allerede dengang forundre, at regeringen betroede formandskabet til en socialdemokratisk folketingsmand uden forhandling med oppositionspartierne, men nu vel, det var en flertalsregering. Da formandspladsen som følge af boligministerens udnævnelse blev ledig og regeringen ikke længere var en flertalsregering, havde der så ikke været al mulig anledning til, om ikke af andre grunde så af symbolske at overlade formandsposten til én, som i hvert fald ikke